

Cunoscut pentru umorul său succulent, H. Nicolaide a conferit lui Pigulete o imagine caricaturală, subliniind cu precizia detaliului ilustrativ, prostia și suficiența acestuia.

Chiar dacă spectacolul *Pigulete* + 5 fete de la Teatrul Tineretului nu

este scutit de imperfecțiuni, el se bucură pe merit de azeziunea voioasă a spectatorilor, care găsesc în el imagini convingătoare ale actualității noastre.

Valeria Ducea

TEATRUL DE STAT DIN BRĂILA

„NEVESTELE VESELE DIN WINDSOR” de Shakespeare

Data premierei : 16 ianuarie 1962. Regia : D. Dinulescu. Decoruri și costume : Camillo Osorovitz. Distribuția : Nae Nicolae (Sir John Falstaff) ; Mihai Atanasiu (Fenton) ; Valentin Gustav (Shallow) ; Gheorghe Lazarovici (Slender) ; Petre Simionescu (Ford) ; Viorel Brinzaș (Page) ; Dorel Mihăilescu (Sir Hug Evans) ; Eugen Popescu (Doctor Caius) ; Eftimie Ștefanu (Hangiul) ; Emil Georgescu (Bardolf) ; Nicolae Budescu (Pistol) ; Anghel Deac (Nym) ; Jeny Dumitrescu (Robin) ; Gheorghe Haucă (Simple) ; Dumitru Dinulescu (Rugby) ; Virginia Veber (Doamna Ford) ; Ileana Pop Radu (Doamna Page) ; Livia Ungurcanu (Ann Page) ; Oly Eftimiu (Doamna Quicly).

Teatrul de Stat din Brăila a înscris în programul său din această stagiune *Nevestele vesele din Windsor*. Aceasta este prima piesă de Shakespeare pe care o reprezintă colectivul brăilean. Alegerea este cu atât mai pozitivă, cu cât — în planul de perspectivă al teatrului — constituie primul pas pe drumul pregătirii colectivului pentru un spectacol cu una din tragiile lui Shakespeare, în vederea apropiatei sărbătoriri a 400 de ani de la nașterea marelui Will. Spectacolul realizat la Brăila a constituit un greu examen pentru tânărul regizor D. Dinulescu. *Nevestele vesele*, cuprinzătoare cronică a moravurilor societății engleze de la sfârșitul secolului al XVI-lea, reprezintă o treaptă superioară în comedia shakespeareană, în care diversitatea tipurilor, aparținând diferitelor clase sociale, se conjugă cu satira ascuțită, umorul, ironia, într-o abilită desfășurare de întâmplări pline de semnificații pentru realitatea timpului. Regizorul a distribuit curajoz în cel mai dificil rol al comediei — și poate că Falstaff este unul din cele mai complexe roluri din întreg repertoriul shakespearean — un actor tânăr, Nae Nicolae. Incercarea i-a reușit în parte, talentatul interpret al întârziatului cavalier împlinind o seamă din cerințele rolului, deși unele alunecări spre grotesc, unele tendințe spre șarjare exagerată știrbesc din valoarea compoziției lui. Grija cu care D. Dinulescu a urmărit evoluția celorlalți interpreți nu s-a manifestat în cazul lui Falstaff, și această concesie subrezește unitatea de stil a întregului spectacol și umbrește limpezimea ideii că acest „burduf umflat” își trăiește amurgul strălucirii și puterii sale, așa

cum Anglia aceluia secol trăia amurgul puterii feudale.

Cînd într-un spectacol ca acesta, majoritatea rolurilor sînt bine realizate — și mă gîndesc în primul rînd la Petre Simionescu în rolul egoistului domn Ford, la Viorel Brinzaș, în rolul atît de dornicului de parvenire domn Page, la Eugen Popescu, interpretul îngîmfatului medic Caius, la N. Budescu în rolul haimanalei Pistol, la nătîngul Slender, jucat de Gh. Lazarovici —, preocuparea regiei trebuia să se orienteze către adîncirea interpretării date de Virginia Veber și Ileana Pop-Radu celor două neveste din Windsor, cărora mai multă predispoziție pentru glumă, mai multă veselie n-avea cum să le strice. Dimpotrivă, s-ar fi justificat versurile :

*Prin tot ce vom face, să le dovedim,
Rămînînd cinstite, că știm să glumim !*

și ar fi dat din plin substanța comică pretinsă de această strălucită farsă populară.

Fără îndoială, pășind pe un drum încă neumblat de ei, regizorul și interpreții au avut de întâmpinat mari dificultăți — și multe dintre ele le-au depășit — de la rostirea versului pe scenă, pînă la realizarea unor personaje complexe. Îi rămîne colectivului brăilean să-și desăvîrșească această dintîi realizare din repertoriul lui Shakespeare, cu încrederea că însăși comedia conține suficiente date comice pentru a se putea lipsi de adaosuri păgubitoare. Nu mă refer la comentariul modest, discret, care însoțește desfășurarea acțiunii, ci la unele îngroșări în interpretare care au apărut pe alocuri.